

O B Č A S N Í K

Ročník 3 Číslo: 1 / 2010

Vydává Soukromá SOŠ a SOU
BEAN s.r.o. jako výsledek mimo-
školní aktivity svých žáků a žákyň.
Příspěvky zasílejte:
e-mail: info[zavináč] bean.cz

Partner školy:

SKUPINA ČEZ

Elektrárenský gigant ČEZ dosáhl v uplynulém roce nejvyššího zisku v historii firmy i státu. 51,9 mld. je už opravdu úctyhodná částka a jsme rádi, že jsme se stali partnerem skupiny ČEZ a vybavení naší nové PC učebny je výsledkem této spolupráce... Mimochodem, díky výsledkům minulého roku mohl ČEZ pomoci 25 tisícům domácností nezaměstnaných a zaplatit za ně, v rámci pojištění, tři měsíční platby za elektřinu.

A M E R I C K Ý S E N
(slohové práce studentů)

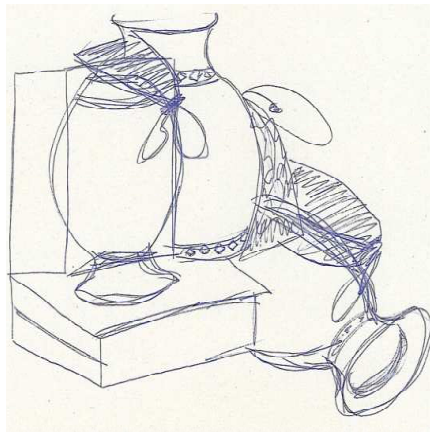
Jak pasáček ke štěstí přišel aneb najít svůj americký sen... Pohled

studentů je možná poněkud jednostranný, ale jestli vylučuje náhodu, je v podstatě filosoficky v pořádku. Slohové práce studentů Beanu na téma americký sen si v klidu přečtete a zasněte se, nebo třeba zasmějte... Čtete na str. 2.

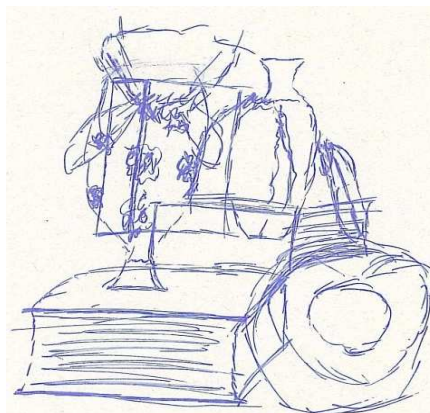
Úhel pohledu?

Kubismus!

Kubismus byl avantgardním uměleckým hnutím, které se snažilo zobrazit předmět z mnoha úhlů pohledu současně. Literární kubismus vnímal slova jako stavební prvky, z nichž lze složit novou skutečnost.

Realita se nemění, důležité ale je, jak si ji svým pohledem „sestavíme“...

Hlavními představiteli v Čechách byli především Emil Filla, Josef Čapek, Bohumil Kubišta... Hlavními předsta-

viteli Soukromé SOŠ a SOU BEAN s.r.o. jsou její žáci Monika Pilna (obr.1) a Lukáš Saska (obr.2)

Takřka fejeton...

Proklínám každá rána, která nuceně musím vstávat do školy... znáte to. Dnes je ale jiný den, je den, kdy musím okamžitě vyskočit z vyhráté postele... Když jsem koukla na mobil a zjistila, že mi za deset minut jede tramvaj, vylítla jsem z pokoje a běžela vzbudit mámu. „Mami! Vstávej!! Pojd' mi udělat svačinu!!“ Má milovaná maminka a také babička byly do minuty z postele...

Pak v ruce s báglem s věcmi na týden (ano, jeli jsme tam pouze na jednu noc) a přes rameno s přečpanou taškou s polootevřenou krabičkou na chleba, na které si hověl tygr pro štěstí Taita, jsem utíkala na tramvaj. Byla jsem hrdá, že jsem na nádraží dorazila na minutu přesně a ještě ke všemu první. Ve vlaku jsem rozdala obložené chleby a jelo se na Hodonín! Moc to ale nejelo a díky zpoždění vlaku jsme museli čekat dvě hodiny v Olmíku... znáte to.

Jelikož jsme dorazili do Hodonína pozdě, hned jsme šli na bodovaný trénink a korektury textu. To taky nedopadlo moc dobře, tygrík pro štěstí seděl na Lukášově straně. Ten si nestěžoval. Po pauze jsme byli připraveni na korektury, usedli k počítačům a „sudí“ Helena nám přišla odstartovat deset minut. S Taitou na své straně jsem byla v klidu... Místo deseti minut jsme psali dvanáct a půl minuty. Zpoždění bylo z důvodu přejetí nějakého člověka před školou, čímž v šoku přestala Helena sledovat čas... znáte to

Pokračování na str.2

... ORANGE B E A N ...

Prostředí ve škole se už delší dobu den ode dne zlepšuje, do tříd nyní například vcházíte orange dveřmi a svět je hned veselejší a krásnější... Zdá se Vám to taky? Kur

Takřka fejeton...

Dokončení ze str.1

No, vypadalo to, že Taita na mé straně se vyplatil, dala jsem skoro dvě stránky korektur, takže jsem z toho měla celkem fajn pocit a Lukáš měl snad do půlky třetí, takže prostě bomba. Večer jsme všichni soutěžící vyrazili na večeri. Prošli jsme snad celé město a ještě ke všemu ne jednou. Prostě Tour de Hodonín... znáte to.

Den druhý. Úkol - napsat tři desetiminutovky. Jedna byla z papíru za padesát úhozů za chybu a dvě byly z obrazovky za penalizaci deset a pak sto úhozů za jednu neopravenou chybu. Po skončení soutěže jsem ze sebe zase samozřejmě neměla dobrý pocit, ale snažila jsem se nekomentovat své psaní před ostatními. Všude kolem panovaly drby, že Luboš Beran se včera... A napsal místo svých normálních šesti set úhozů kolem čtyř set... znáte to.

Po vyhlášení jsme probrali (ne)slavné výsledky a zamířili opět na nádraží... znáte to.

(Barbora Skuhrovská, 2.ročník)

CHODEC MÁ PŘEDNOST

Jonathan je ztělesněním amerického snu. Má všechno – je krásný, bohatý, úspěšný, má vlastní dům a psa. Susan je naproti tomu obyčejná holka, která jediné, co vlastní, je byt a pár milých, pištivých příbuzných. Každý bydlí jinde – on v luxusní soukromé čtvrti a ona v centru, kde nejbližší čtvrť je černošské ghetto.

Říkejme tomu osud, ale tito dva rozdílní lidé se střetli jednoho odpoledne v parku. On venčil svého psa a ona sbírala odpadky. Samozřejmě pracovně. Viděla ho, jeho nablýskané boty, jeho perfektního psa a viděla ten pohled opovržení, který směřoval na ni. Moc dobře ale věděla proč. Bezmyšlenkovitě po něm vrhla prázdnou plechovku, která ho udeřila do hlavy. Jako blesk z čistého nebe problesklo mu hlavou, co se děje. Rozhlížel se a pouhých pár sekund mu stačilo, aby si uvědomil, co se stalo. Okamžitě se osočil a začal jí nadávat.

Neřekla ani slovo. Věci se jí rozležely v hlavě, udeřila ho. Zmlkl.

„S takovými jako vy se nebavím. Kde je vaše slušnost? Drahé věci nedělají dobré charaktery. Nemám nic, ale jsem svá. Nehraju si na něco, co nejsem.“ Pes se rozštěkal a Jonathan mlčky odešel. Věděl, že to nebyla prázdná slova. Došel k silnici a prozřel. Šťasten vkročil do cesty nákladáku...

(Nela Pokorná, 3.ročník)

DANY COCACOLA

Dany byl malý afroameričan. Už odmalička byl velice šikanován kvůli své barvě pleti. Bydlel v chudé čtvrti Dalls. Rád se chodil dívat do bohatých čtvrtí a představoval si, že právě on je bohatý a že v bohaté čtvrti žije.

Jednoho dne, když se šel Dany opět projít do bohaté čtvrti, viděl na jedné zahradě, jak se v bazénu topí malá holčička. Neváhal a skočil pro ni. Holčička se jmenovala Líza a moc Danymu poděkovala. Začali si spolu povídat až do té doby, než přišla Lízina chůva a Danyho vyhodila. Od té chvíle mezi nimi vzniklo silné přátelské pouto. Každý týden ve středu se scházeli za městem a celé hodiny si povídali. Za deset let z Lízy vyrostla krásná dívka a z Danyho velmi chytrý, hezký muž. Líza dokončovala vysokou školu a Dany pracoval jako „pingl“ v jedné restauraci. Z jejich přátelství se za ta léta stala láska. Dany si ale uvědomoval, že nikdy nebude Líza jeho, protože rodiče by jí nikdy nedovolili si Danyho vzít. Dany po práci začal navštěvovat kurzy marketingu a začal večerně studovat. Byl velmi pilný a chytrý. Opravdu měl dobré nápady na podnikání. Peníze, které vydělával, si dával stranou. Dany vymyslel samochladicí láhev na nápoje. S celým tímto nápadem přišel do společnosti CocaCola, kde byli z nápadu nadšení a nabídli mu místo vedení manažerského oddělení a za nápad mu dali milion dolarů. Dany koupil zásnubní prsten a šel za Líziným otcem... Za rok byl Dany generálním ředitelem společnosti CacaCola měl za manželku Lízu. *(Andrea Mašková, 3.ročník)*

ZNAMÉNKO

Chladný vzduch se linul ulicí, které se už léta říká „Zapadákovo“. Asi kvůli mnoha bezdomovcům, kteří zde žebrali... Budete se divit, že tato nuzná ulice leží ve středu nejbohatší části města.. Tady se stalo to neštěstí. Prý to byla vražda...

Když spatřil ceduli s názvem ulice, připadalo mu to, jako by si chtěli udělat z lidí jako je on legraci: American dream...

Alex si prohlížel si dům po domu a vzpomínal, jak jen se ta rodina jmenuje.... „A hle, Jamesovi, to by mohlo být ono.“ Jenže hned na vedlejším zvonku bylo napsáno Johnovi. Zazvonil tedy nejdřív Sluha mu oznámil, že Jamesovi nejsou doma. Jsou prý na cestách...

„Můžu zkusit ještě Johnovi, třeba budu mít štěstí. A když ne, tak prostě odejdu.“ Vrátil se tedy k druhému vchodu a zazvonil.

Dveře se otevřely a ve stínu se náhle objevila postava ženy. V tu chvíli se cítil, jako kdyby to byla jeho pravá matka. Když Alexe žena spatřila, začala se vyptávat. Chlapec jí vše řekl, i to o tom chlápku, že mu to doporučil, a i o tom, že je sirotek. Dozvěděl se, že žena dítě porodila a žili v tomto domě. Ale někdo ho prý unesl a od té doby ho nespatriili. A v tu chvíli si Alex něčeho všiml. Ta žena měla na zápěstí stejné znaménko jako on. Vyhrnul si rukáv a ukázal jí ho. A teď jim to všechno došlo. To on je jejich ztracený syn...

Toto vše se dozvěděl Ted, kluk který neměl Alexe rád. Říkali mu Bručoun. Byl našťvaný, že Alex má takové štěstí. Od té doby na American dream chodil každý den. Čekal na rodinu Jamesových, kteří se po týdnu vrátili domů. Zkusil taky štěstí. A tady to pro Teda vše skončilo. Netušil totiž, že Jamesovi jsou známí násilníci.

*Svémi tresty a agresivitou ho utýrali k smrti. Oba „rodiče“ sice zavřeli, ale to Tedovi život nevrátí... *(Martin Janoch, 3.ročník)**